

[Lenger]

mere og 2 juridiske dommere ved domsmandsretten, hvor det endda var domstolen selv, der måtte bestemme sin sammensætning. Vi foretrækker den nuværende sammensætning fremfor det oprindelige forslag fra ministeren, og selv om vi vil stemme for SFs ændringsforslag om 4 lægdommere og 3 juridiske dommere, vil vi understrege, at retssikkerheden næppe er ligefrem proportional med antallet af lægdommere – eller juridiske dommere for den sags skyld. Vi tillægger ikke det ændringsforslag den helt vilde betydning, men vil stemme for det.

Der er også sket nogle præciseringer med hensyn til begrundelsespligten, sådan at begrundelsen for de afsagte domme i det mindste skal være så fyldig, at den kan bruges som udgangspunkt for stillingtagen til en eventuel anke. Men jeg mener fortsat, det er en indskrænkning, og den har endda den stik modsatte tendens i forhold til den, som udviklingen i øvrigt følger. Efter justitsministerens forslag til en ny forvaltningslov er det jo tværtimod øgede krav til begrundelse, som offentlige myndigheder skal opfylde, og vi ser denne indskrænkning i retsplejeloven som en konflikt mellem effektiviteten og retssikkerheden, hvor det er effektiviteten, der går af med sejren. Af den grund kan vi heller ikke medvirke til forslagens vedtagelse.

Tilbage står spørgsmålet om, hvorvidt nævningenes medvirken skal afgøres ud fra den forventede straf og ikke ud fra strafferammen. Det er et forhold, som VS har argumenteret for mange gange, fordi strafferammen ikke præcist nok afgrænser nævningenes medvirken til de alvorligste lovovertrædelser.

Vi har imidlertid stillet et ændringsforslag, hvor vi ønsker at afgrænse nævningenes medvirken allerede ved en forventet straf på 3 år i stedet for 4 år som foreslået af ministeren. Vi mener, at en straf på 3 år er ganske alvorlig og alvorlig nok til, at vi kan henregne en sådan straf til de alvorligste, men først og fremmest er det narkosager, der medfører straffene på 3–4 år, og netop narkosagerne udmærker sig jo efterhånden ved, at der kan stilles mindre krav til beviset, hvilket vi opfatter som meget betænkeligt. Derfor ser vi gerne, at denne ekstrakontrol, som et nævningeting jo også er, bliver indført for nogle flere af de sager.

Til lovforslag nr. L 80 har VS også stillet et ændringsforslag. Det er for så vidt helt

analogt med problemstillingen i forbindelse med afgrænsningen af nævningenes medvirken. Vi foretrækker, at varetægtsbetingelsen om en strafferamme på mindst 18 måneder ændres til en forventet straf på 12 måneder. Det er et forslag, som vi tidligere har fremsat i anden sammenhæng, uden at det er endt i en afstemning, og vi finder, det hører hjemme lige præcis i denne sammenhæng, og derfor har vi stillet det som et ændringsforslag nu. At anvende varetægtsfængsel er en meget alvorlig sag, som også hr. Bernhard Baunsgaard har sagt i dag. Det er et meget alvorligt indgreb, og derfor ønsker vi med dette ændringsforslag at præcisere, at varetægt kun bør anvendes i virkelig alvorlige sager.

Yderligere vil jeg gerne sige om lovforslag nr. L 80, at vi har bemærket, at der indføres et forbud mod afhøring af en isoleret, uden at forsvareren er til stede, medmindre der foreligger samtykke både fra den sigtede og fra forsvareren. Det synes vi er en god ting, selv om det er lidt fattigt at begrænse denne bestemmelse til isolerede.

Vi har også bemærket, at socialdemokratiet og socialistisk folkeparti foreslår helt at fjerne ministerens forslag om en uskadeliggørelsesarrest, og det får helt bestemt lovforslaget til at se mere spiseligt ud. Vi vil naturligvis stemme for det ændringsforslag; vi vil hellere gøre det vanskeligere at fængsle uden dom end gøre det lettere. Vi mener, som hr. Bjørn Elmquist ganske korrekt har refereret det i sit indlæg, at denne fængslingsmulighed, fængsel uden dom, krænker menneskerettighederne og i det hele taget er et uciviliseret element i vores retspleje. Tendensen til forebyggende masseanholdelser understreger betænkeligheden ved at indføre endnu et redskab, der kan give anledning til den slags misbrug.

Endelig ser det umiddelbart tilfredsstillende ud, at der sættes en grænse for isolationsfængslingen, men også kun umiddelbart. Justitsministeren havde foreslået 3 måneder, hvilket ville betyde, at ca. 6 pct. af de isolerede havde en chance for at redde sig ved en maksimumsgrænse, men netop disse 6 pct. var hovedsagelig isoleret efter en strafferamme på mindst 6 år, så maksimumsgrænsen ville alligevel ikke betyde noget for dem. Nu bliver maksimumsgrænsen for isolationsfængsel sat ned til 8 uger at dømme efter det ændringsforslag, som har stor opbakning i